

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III. — NÚM. 101
BARCELONA, 15 D'OCTUBRE DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Figures del campionat

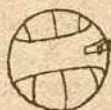
CROS -
Dromedarius reflexivus
(S'alimenta de porters.)

HOMBRE - LLAGOSTA
*Crustaceus saltimban-
quis* (Viu d'enbuts)

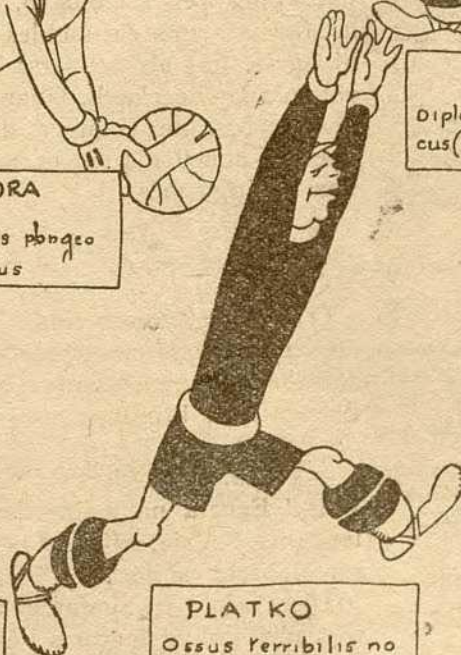
ZAMORA
*Pavus realis pongo-
nis fantasticus*

ZABALA
*Diplodocus gigantes-
cus* (Paveraceus)

ALCAZAR
*Sargantanis roedo-
ris*

PLATKO
*Ossus terribilis no-
domesticus* (mossega)

TORRALBA
*Insectus empipato-
ris* (entrebanca)?

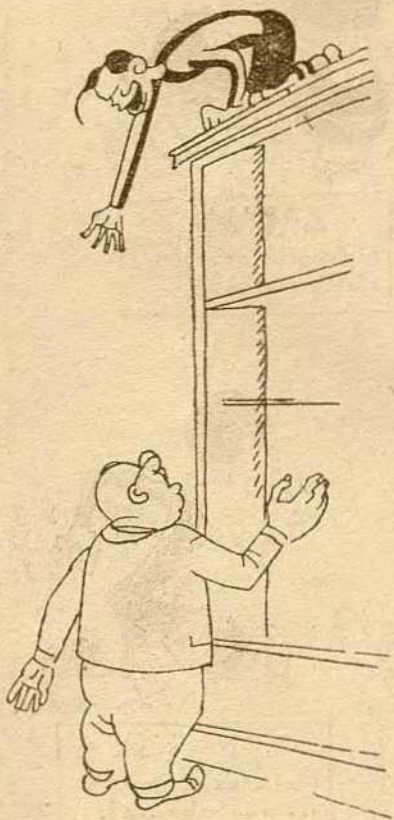
Una visita al Barça

Anem al gra. Passem per alt el caràcter del redactor, les llànties del trajo, el nombre de criatures que té, els sidrals que es pren i les peripècies d'avant-interviu, i cenyim-nos al gra, que és lo substancial d'aquest article i l'únic que interessa al llegidor.

La sala de juntes estava plena a vessar. En Gamper, en Forns, en Noga i una pila més de capítostos del «Barça», es feien a cara o creu i a parells i sanassos qui seria el davanter-centre oficial de l'equip blau-grana. En Sami, en Piera, en Planes, en Riera, en López, en Carulla i en Platko s'ho miraven embadalits.

De repent, en Gamper digué:

—Passem als exercicis pràctics, waya-wais! «Hombre-lla-gosta», dic, doncs, vaia, Sami, faci els experiments, vaia!

En Sami va fer un bot de cinc metres, quedà plantat dalt d'un armari, féu una tombarella, escrostonà un tros de cornisa i es deixà lliscar pel cordó de l'electricitat.

Tots els presents aplaudiren frenèticament. L'experiment havia resultat notable.

—Senyor Platko! Pase usted al encerado!—va cridar en Noga amb *pose* d'home important.

En Platko va sortir amb el cap cot i els ulls fora del cap. D'un cop de puny va enviar un tamboret a la closca del senyor Gamper, i, xerricant les dents, s'abraonà a un silló i ambdós rodolaren per terra, fins que l'hi prengueren dels dits.

Tothom restà impressionat. Els més febles tremolaven com fulla d'arbre.

—Senyor Carulla! Salga usted al encerado!—va tornar a cridar en Noga, encara més important que la primera vegada.

En Carulla va començar a donar voltes per l'habitació, fent la traveta a tots els mobles que hi havia, fins els ocupats. Tots vàrem anar de clatell. Quan hagué acabat, en Gamper digué que per aquell dia no examinarien a ningú més.

Quan nosaltres exterioritzàrem l'ostranyesa que ens produïa tot aquell enrenou, en Gamper, amablement, es brindà a treure'ns de dubtes.

—Vatua, dic, doncs, waya-wais! Encara no tenim davanter-centre! Vaia, n'hi ha per tirar el barret al foc!

Dient això, va agafar el nostre capell i el va llençar a l'escalafanxes, on es convertí en

cenres en menys d'un minut. Nosaltres amagàrem una ganxo i férem el cor fort.

—En Sami es cansa, vaia, bufa, i diu que les cames li fan figa. Waya-wais, figa! Dic, va, tua, vaia, deixem-ho córrer! N'hi ha per engegar-ho tot a rodar!

Va clavar una puntada de peu a la nostra cadira i caiguérem de clatell, després de fer dues tombarelles fantàstiques.

En Noga ens lligà dues peces de deu cèntims amb un mocador, per evitar la sortida de dues banyes al lloc on havíem rebut, i prosseguírem escoltant.

—En Piera té mandra, dic, vaia, doncs, ganduleria. Waya-wais, ves, mira, diu: «Em faig malbé la salut!» Vaia, n'hi ha per acabar-ho a cops de puny!

Si no arriba a ésser en Noga, que el va distreure explicant una treteta dels de la «Penya Esquerra», de nosaltres no se'n cantaria gall ni gallina.

Ahir, al migdia, veiérem per la Rambla a un negre, un mo-

i un xinès, amb una maleta cada un, que es ficaven a l'escala de l'estatge del «Barça».

Procuràrem interviuar-los, pe-

rò sols aconseguirem arrencar-
los sons inintelligibles:

—Xinxa mog! Mojama y bá-
jame la jaula!

Qui eren? Potser els nous da-
vancers-centre del «Barça»? Pot-
ser es tractava d'un professional
xinès, un *amateur* negre i un en-
trenador moro?

Chi lo sa!

Si arribem a saber-ho, ja els
en farem cinc cèntims.

TAUJÀ EL SABIO

Conversa d'actualitat

—No hi havia *mingitorios*!

—Mingi... què?

—*Mingitorios*.

—Si l'entenc, que em pelin.

—Ja li ho diré més clar: co-
munes.

—Vatua l'ou! I per això vo-
lien suspendre el partit de l'Es-
tadi?

—Per això.

—Tampoc ho entenc.

—Doncs, atengui, que jo li ho
explicaré. El dia del partit «Es-
pañol»-«Europa», la guàrdia ci-
vil va tenir de fer d'«acomoda-
dor». Se'n recorda?

—Com si fos ara.

—N'hi hagueren molts que, al
veure's els cavalls a sobre, s'es-
pantaren.

—Just! Jo en vaig ésser un.

—Doncs la majoria dels que

s'espantaren tingueren corripies.

—Com ha dit?

—Cagarines!

—Ah!

—I com que no hi havia *min-
gitorios*, la terra va quedar feta
una llàstima.

—Què em diu, ara!

—El que sent! I l'atmosfera
va quedar irrespirable.

—Sembla mentida!

—Per això el governador va
dir que si no hi posaven *mingi-
torios* no deixaria celebrar el
partit del diumenge.

—Llàstima de waters de «La
Manigua Deportiva»!

—A qui se li acut celebrar els
partits a la «Pedrera solitària»?

—Que vol dir l'Estadi?

—Sí; en diuen la «Pedrera
solitària».

—I, parlant d'una altra cosa.
Què me'n diu de les maniobres
d'en Zamora?

—Ha, ha, ha!

—De què riu?

—De les maniobres.

—No hi veig el per què.

—Que no ho veu que tot és
mandanga? En Zamora va aga-
far pànic el dia que en Sami va
fer-li aquell gol. Els amics, quan
el veien, li deien: «Aí, en Cros!
Ja veuràs en Cros quin cabasset
et farà!», i l'home va agafar
canguelo i es va eclipsar.

—Vostè és un savi, senyor
Llonza!

—Psh! No sóc més que un
llegidor del XUT!

MARGOT,

la joven trans-siberiana

GRAN SASTRERIA "La Exposición"

DE
A. RECASENS
ARIBAU, 15-BARCELONA
(Al costat del Bar Esquarra)

Rebudes les novetats d'hivern per a trajos
i abrics.

Extens i variat assortit en panyeria de la
més alta novetat per a la mida.

Elegància en el tall i mirament en la con-
fecció.

Uniformes de totes classes. Especialitat
en equips complets per a quotes.

Robes de les millors fàbriques
Superior qualitatat — Gran economia

PLANXA !!!

Dedicat als periodistes deportius que es dediquen a tirar la planeta.

Tosió, guipó de costado, y una sípia traicionera hizo saltar las burillas de dentro la escupidera. Escarbóse la nariz, meditó breves instantes, cogió la pluma, feliz, y escribió seis consonantes. Mas luego, cual calamars, sudando tinta a torrentes, se atrevió a pronosticar, cherricándole los dientes: «Teniendo en cuenta la ausencia de valiosos elementos en pugna con una técnica sin lógicos fundamentos, y el nacarado conjunto de una cohesión naciente, perdura en nuestra retina una lucha no reciente entre el «Barça» i el «Tonets», en el cual, de seis penales, logróse tras cinco empates que vencieran los locales. Y sin preferencia alguna, analizando con calma, el fehaciente partido entre el «Martinenc» i el «Cal-deducimos, sin temor [ma], de pecar de imparciales, que vencerá el «Barcelona» por siete tantos cabales. Despejada ya una incógnita por lógicas deducciones, prosigamos esta lata siguiendo en nuestras funciones. Vencerá en Gracia el «Europa» las huestes «sabadellenses»? Resistirá el «Sabadell» la cohesión de los gracienses? La duda existe, no hay duda. Mas, dejándonos llevar por la lógica desnuda, dónde iremos a parar? Un equipo fuerte y joven como es el «Sabadell», dará un disgusto al «Europa», o bien dejará la pell?

La línea media graciense y el delante del Vallés, sabrán burlar la defensa, o bien harán el payés? Recordando actuaciones pretéritas, no olvidadas, un triunfo es de prever de las huestes comandadas por Olivella el sobrino, y sin temor a ofender asegurar con buen tino que seis gols les van a hacer.» Vatúa el huevo! Cristina! Y también macasum ronda! Qué manera de ñíarla! Esta es la verdad lironda! El «Martinenc», sin temer la planeta despiadada, clavó al «Barça» de corcóll de manera insospechada, y empataron, voto a tal!,

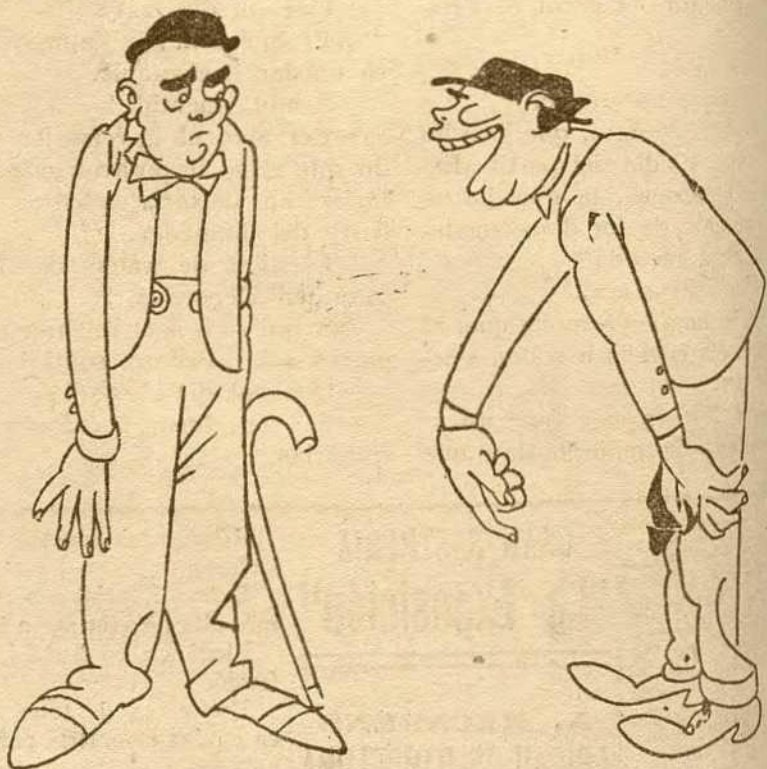
de forma tan complicada, que hasta la «poli» que había se escondió ruborizada. Y el «Europa», en su terreno, ante un «Sabadell» tenaz, perdió el tino, perdió el freno, quedant amb un pam de nas. Visca, pues, el vaticinio, el juicio y la planeta, que el día del escrutinio ya les hacen la traveta!

DOVA

TEMES D'ACTUALITAT

Sí, o no?

Des de poc temps a aquesta part, a València ens abonyegaren a tres dels nostres primers equips de futbol. L'«Europa», el «Júpiter» i l'«Espanol» sortiren de la capital de la terra dels cacaús i tramusos fets una llà-

—Un a un i tres a tres!
—Virgen Santa, qué principio!

Talla que tallaràs...

Retallem de *Deportes*?

«El Español, ha incubado su valor, en tierras galaicas y lusas, mas no ha sabido empero evidenciar todavía a los ojos de la afición catalana, los beneficios de esa «tourneé»...»

Passem en què els digui il·lusos, però amb lo de evidenciar los beneficios, no. Hauria fet molt mal efecte que l'«Español» hagués sortit al camp amb les 40.000 pessetes que li ha donat la tournée.

«...y de ello, alcanza su mayor responsabilidad el club realista, por su técnica rirazonada...»

Una tècnica rirazonada? Mosso! Porti'm un altre sidral!

«Y el centro delantero, libre y pujante de antaño, frágil e inseguro ayer...»

Si a en Zabala li diu fràgil, a en Barratxina, què li deurà dir aquest home?

«De las líneas de zaga, seguras ambas, destacose con más bríos y una mayor seguridad, la realista y de ella pasó por alto un penalty cometido dentro del campo europeo...»

De manera, que de la zaga realista va passar per alt un penal dintre del marc de l'«Europa»!...

Ai, caram, caram!... Mosso! Un altre sidral!

tima, i encara algun dels desgraciats equípners conserva senyals d'un cop de paraigua amb què l'obsequià un espectador valencià, amb la bona intenció (segons el valencianenc aficionat) d'espantar-li una mosca que se li havia posat al bell mig de la carabassa. Una veritable llegenda de mort i destrucció s'havia forjat *autour* dels pobres valencians, i cap club català s'atreïa a anar a exposar el físic dels seus jugadors a les mans dels ferotges bereberes de la terra llevantina...

Però vingué el desgraciat jorn de l'hecatombe d'Atocha, i el soci «barcelonista» demanà, amb la boca escumejant i els ulls fora de lloc (castissos que som), el cap dels «asos» causants de la destroça. La Junta del «Barça» no es veia amb cor per segar a *tan tierna edad* la vida d'uns xicots tan castissos, i provà d'aconseguir l'indult de la plebe. Però la plebe no estava per indults: volia sang, i sang d'«as» (que és diferent de la d'ase), i amenaçava amb incendiar la «catedral», sense fer cas de mossèn Lletuga, que deia que allò era un sacrilegi de lesa futboleria.

I quan la lluita entre socis i Directiva era més tivant, sorgí d'home de la idea, el maquiavèlic que mai falta en aquests casos, i que és la salvació de tot un poble... Aquest maquiavèlic fou en aquest cas (necessito dir-ho?) en Cabot, l'ànima oculta del «Barça», qui, amb veu vibrant d'emoció (emoció maquiavèlica), explicà al poble que no

era possible fer córrer la sang *alevosamente*, però que, ja que ho volien, deixaria a les mans de Déu la vida dels «asos» i els faria anar a València.

La plebe quedà satisfeta i anà esperant el jorn que devia ésser el del suplici dels pobres «asos», que, a jutjar pels símptomes, serien uns morts rematats pels «xes».

Però a mida que s'acostava el dia convingut, sigui perquè el temps convidava a engolir *beaucoup* d'orxates, sia per altra cosa, el soci sentia refredar-se-li la sang i començava a inquietar-se per la sort dels «asos» i a resar a Santa Rita, patrona dels desvalguts...

I arribà el dia, i al soci el cor li bategava fortament a l'agafar el Baul i seguia ansiosament les ratlles, per tal de mirar si els llevantins havien fet alguna desgràcia.

I a l'enterar-se de què tot havia sigut una bassa d'oli, i que fins els espectadors petonejaven a en Sàmi, sentí que l'estómac se li dilatava i que una pregunta s'obria pas en l'espesseïment del seu cervell: «Els valencians, són, o no, ferotges?»

Cada u podrà contestar-se com vulgui aquesta pregunta, però a nosaltres ens permetrà que sostinguem que els valencians, en el camp de «Mestalla», són «metralla», i que un duret (sobretot si ve d'en Gamper), ben repartidet, pot produir miracles...

LOLITA
de Lleida

Panyeria PÉREZ

Extens assortit en trajes i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no delxeu d'adquirir les tallades de trajes en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17.

Teléfono 3883 A.

BARCELONA

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i Sant Joaquin, 2

Un donatiu esplèndid o a nosaltres no ens ve d'aquí

El «Barça» ha inaugurat el seu abonament a «Eldorado». La cosa resulta força divertida, puix entre en Ramper, en Noga saludant a *diestro y siniestro* i en Torres Ullastres trobant poc seriós aquella mena d'espectacle, hom s'hi fa un panxó de riure.

Nosaltres som altruistes i filàntrops. Ens agrada fer un servei quan es presenta l'ocasió. La nostra Redacció està sempre oberta per a tothom, menys per als creditors, els rellis agraviats i els jugadors que fan el «farenny».

Diem això, perquè en Cuscu-

nilles tenia recollits un pet de «xistos» futbolístics d'aquells que justifiquen l'agressió personal, «xistos» que l'amo li va privar de posar al XUT!, per por de quedar-se a la misèria. Ara, doncs, és l'ocasió de donar-los sortida. Els dediquem a en Ramper per a que aquest faci el caca davant dels socis blau-grana. Aquí van:

Primer. En què s'assemblen els xuts d'en Zabala als bitllets de mil pàfies.

En què són pocs i passen alts. (Aquest agradarà. Ens hi juguem un cap-i-cua.)

Segon. Si a un apotecari se li trenca el pot de l'ungüent de soldat, què té de fer per a enganxar-lo?

Cridar en Sami. Els de l'«Espanol» diuen que *es un tlo pegando botes*.

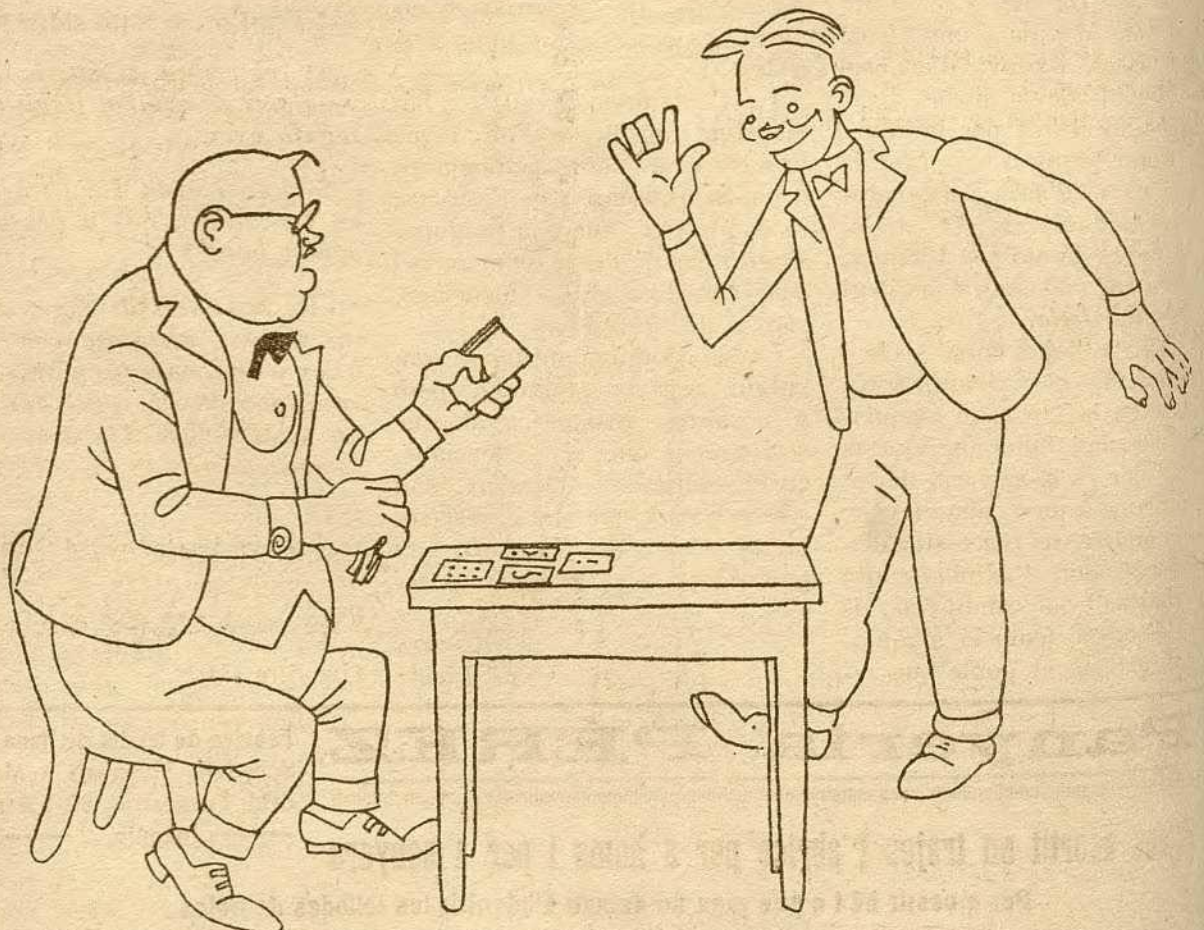
Tercer. Quin camp és el més callat d'Espanya?

El de Les Corts. La prova la tenen en què els bilbaïns diuen que *nunca «está blando»*.

Quart. Quin és l'«as» més gros que té el «Barça»?

L'as... Corts.

Cinquè. Un andalús compra un gos i després s'adona de que

—Què fa, senyor Gamper? Que es tira les cartes?

—Psh! Estava mirant a veure de què farem jugar en Planes el diumenge vinent.

no hi «clissa». (El gos, eh?)
Aquest andalús, a quin jugador
s'assembla?

A l'Alcántara. Perquè *encuen-
tra al can, tara.*

(Pel que pugui ésser, en Ram-
per que fugi de seguida.)

Sisè. Quina diferència hi ha
entre en Sami i la raspa de casa?

Doncs, que en Sami xuta i la
raspa... xata.

Setè. Per què en Planes no
serà mai un «as»?

Perquè serviria d'esbarjo do-
minical. La gent que s'hi diver-
tiria a l'as Planes!

(No responem del que pugui
passar.)

Vuitè. Per què, si en Platko
té un fill, no voldrà que sigui
hongarès?

Perquè seria *un-garito*, i ara
els fan tancar...

Novè. La línia davantera del
«Barça», en què s'assembla a un
taverner?

En què aquella sempre combi-
na i el taverner *con-vino*.

Desè. Per què en Rossell no
més té una cama dreta?

Perquè l'altra és l'esquerra.
(Aquest agradarà a tothom
menys a l'*agraciado*.)

Quina setmana més desastro-
sa! El pànic, a Borsa, ha sigut
dels que fan època.

Papers segurs com els «Clíni-
ca Alcántara», «Tohallas Es-
truch» i «Peinados Cros, S. A.»,
han sofert una baixa que, per lo
insospitada, ha deixat al desco-
bert a una pila d'aficionats im-
portants de la plaça i a dos dits
de la *quiebra* a molts socis, que
s'han vist obligats a amagar
l'escut per fugir dels creditors.

Els «Vagones-capitonés Zaba-
la» han insinuat una puja que,
per mica que trontollin els altres,
es consolidarà.

El paper que ha fet la baixa
més sensible han sigut els «Ins-
tituto de Corridología Juliá», car
davant d'un paper que encara no
es cotitza, com són els «Repar-
tos de estopa Tena», no ha po-
gut resistir la competència i ha
fracassat sorollosament.

Els «Despejes grimegiales Se-
rra» també han sucumbit.

Però el que més sensació ha
produït, especialment a Gràcia,
ha sigut la baixa ruïnosa dels
«Artículos de fantasía Jauman-
dreu». En molts grups de la
Llotja es parlava de la necessi-
tat de l'aparició dels «Defensa
benéfica del marco Bordoy».

Restem a l'expectativa, per
veure la propera setmana com
acabarà això. Estem engrescats,
preveient safareig de valent.

HAU PASSA HAJEURE

La negra

L'Estruch, quan entra al camp
de l'«Europa», ja tremola.

El diumenge es va barallar
amb el pal i es va deixar el sagí
a la misèria.

Es qüestió d'esperar el dia de
fer la pau amb el «Barça», que
és l'únic equip que li somriu.

Borsa de cotització

«Clínica Alcántara»	75	%
«Peinados Cros, S. A.»	75	%
«Saltos de magnesia Hombre.llagosta»	110	%
«Tanques Carulla»	75	%
«Jerseys y artículos de fantasía Jaumandreu»	60	%
«Zamoranas»	a la par	
«Instituto de Corridología Juliá»	33'50	%
«Miniaturas Barrachina»	a la par	
«Antigüedades Torralba»	85'75	%
«Casa de lactancia Juanico»	75	%
«Canteras Pedret»	96	%
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	90	%
«Vagones-capitonés Zabala»	102	%
«Despejes Cabedo»	a la par	
«Energía porteril Platko»	105	%
«Walter's Closets»	99	%
«Martingalas científicas Planas»	95	%
«Caja de Ahorros Sancho»	a la par	
«Tohallas Estruch, S. A.»	85	%
«Cargas y descargas de emoción Mauri»	87'50	%
«Despejes grimegiales Serra»	82	%

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els
vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA

Carrer de Bonsuccés, 7, 1.^a

En aquest TALLER no es ven material de fotografia ni
es retrata. Sols fem treballs per aficionats.

BARCELONA — MARTINENC

*Tras una tarde de sustos,
el «Martinenc», en Las Corts,
endiña once mil disgustos*

A la plaça de Catalunya, entrant a mà esquerra, vaig topar-me amb el senyor Patau, o sia, don Pau Patau, de la casa «Bau, Patau i Gumbau», del carrer d'Aribau, fabricant de paper xupó impermeable i soci número 10,832 del «F. C. Barcelona».

—Caram, senyor Cuscunilles! També cap el futbol, oi? Jo, també. Vol venir amb mi, que li pagaré el tramvia?

Qui és que es resisteix a tals arguments? Vaig acompanyar-lo i fins, al venir el cobrador, vaig fer la pantomima de fer veure que buscava la calderilla. A criança no em guanya ni en Ponce de Leon.

—He! He! —em deia el senyor Patau pel camí.—Anem a veure el cabasset! Almenys els en farem sis!

—Vol dir? Miri que l'«Hombre-llagosta» està amb llicència...

—Però hi ha en Piera... i l'Alcàntara... i en Martí... Res, res: un cabasset.

El bon senyor ocupà el seu lloc tribunicí, somrient i rialler. Volgué que m'assegués al seu costat. Un servidor estava un xic neguitós. No hi estic fet a tants luxes. No en paga, l'amo, de tribunes. Al galliner, i gràcies. Aquells socis de casa bona m'a-

tabalaven... No eren del meu braç.

El senyor Patau, als pocs minuts d'anar en doina *el esférico*, va fer un bot que em va recordar en Sami.

—Penal! Penal! Aquest relli s'ha venut! *Bandido! Vendido!*

—Però, home de Déu! No veu que el pobre Comorera no en té la culpa? Si és en Sagi que li ha endinyat la pilota al braç...

—I és penal, sí, senyor!... Hum! Em fa fortor d'«españolista», vostè, senyor Cuscunilles!

Per a pintar-los les angúnies del senyor Patau en aquella primera part, caldria una ploma *mejor cortada que la mía*... El pobre home canviava de color com en Mallorquí de casaca. Saltava, bramava i escupia *cuando insano delirio*. Tan aviat qualificava de «tòtila» a en Mariné, com deia dropo a en Sagi-Barba, com renegava de l'Elias... Quan van tocar a descansar, el bo del senyor Patau ho necessitava més que en Bosch, que no podia dir fava.

—I d'allò del cabasset, què?—vaig dir-li amb més mala intenció que un projecte cabotesc.

—Bé: no rigui, no rigui! El «Barcelona» ja se sap que a la segona part *se crece*. Sis, no els farem; però que en fem tres, m'hi jugo un catre!

I, efectivament, de bon antuvi en Lakatos s'equivoca i fica un gol. En Platko renegà en hongarès i en Noga agafà un cobriment de cor. Els de St. Martí

s'engrescaren i els 11,000 feren 11,000 ganyotes. En Lakatos no se'n sabia avenir.

—I bé, senyor Patau... D'allò dels tres, què?

—Vagi al botavant i no es burli de la desgràcia!...

I seguiren les angúnies del bon senyor. Quan el pal, actuant de porter, s'atapeïa de parargols, el senyor Patau es feia de cos amb les altures. Creguin que em feia pena.

De sobte m'agafà el braç, tremolant com un porter portuguès davant d'en Zabala:

—Penal!—va dir-me *emotional*.—Ja no la farem sabatera...

I en Sagi-Barba va tirar el penal i va aconseguir l'empat. *Delirio*. Esbojarrament. Ovació. Entusiasme...

Així va acabar la cosa. Un a un i que de què. El senyor Patau estava groc com un ciri groc.

—Bé, home!—vaig fer, com padint-lo.—Un dia és un dia. Resignació i molts anys de vida per a resar pel difunt...

—Això és pega... Ah! Però ja veurà en el segon partit quin cabasset!

A la sortida, regnava un silenci que imposava. Alguns volien fer broma: eren «martinencs». Però no s'atrevien...

Reïra de bet! Quin entusiasme més sepulcral!

Y todo justo comenzamos! Sols aconsolà un xic als omnis mil el saber que l'«European» havia fet també llufa.

CUSCUNILLES

LLEUGERES APRECIA- CIONS GLUCOSES, TRAUMATIQUES I GLOSSOPEDES REFERENTS AL PARTIT «BARÇA-MARTINENC»

El dissabte passat, reunit el Comitè d'urgència del Conclave, que es compon d'en Cuscunilles i en Xavet, presidits per en Dova, va pendre els acords següents:

Primer. Que tenint en compte la quantitat exorbitant de gols que el club vice-degà tenia intenció d'introduir, gratuïtament, a la xarxa dels nois de St. Martí, es busqués entre els catorze redactors i mig (el mig és el fill d'en Dova) amb què compta el XUT! un fulano que sabés sumar, encara que fos amb els dits.

Segon. Com que degut als molts nous i zeros que hi hauria en el dit resultat, el també dit sapientíssim redactor que sap sumar (encara que amb els dits) podria equivocar-se, Margot, la jove trans-siberiana, que també té deu dits, l'acompanyés a Les Corts per ajudar-lo a comptar gols.

Tercer. Que el Mosso encarregat..., etc., anés a llogar una maquineta d'aquelles que sumen soles, *cuyas manipulaciones conoce, por haber sido en sus mocedades incólume organillero*, i anés també al camp del «Barça» per ajudar-los a portar la comptabilitat del partit.

Degut a aquestes resolucions, preses «in extremis» i «ipso facto», vaig instal·lar-me el diumenge passat, junt amb la jove..., etc., i el Mosso..., etc., entre mig dels 11,111 socis del «Barça», muntant el nostre aparell sumador i una ullera de llarga vista «ad hoc» (i que bé que xafem el llatí!) dirigida a les pissarres marcadores.

Degut a què els nostres quinze sentits van ésser intensament concentrats sols a mirar les pis-

sarres des del potentíssim telescopi, poques coses podrem dir referents a l'encontre, a no ésser el ridícol que nosaltres vam fer amb els nostres preparatius aritmètics, puix al final del partit, després d'extraure arrels, *elevant al cubo binomios y polinomios* i consultar vàries equacions a la taula de logaritmes, vam saber que els dos contrincants havien empatat a un gol, fet, respectivament, per en Lakatos i per en Sagi, aquest últim de penal.

La consternació dels 11,111 va ésser d'aquelles que no es compten ni amb «Bourroughs». *Los lloros eran de pronóstico reservado. Se sentía exclamar por*

doquier: O revuair dulces esperanzas! Gud bai ensueños místicos! Adiós, floridas ilusiones! Apa, buenas, campeónat! (No es pot negar que som internacionals.)

Vollem entrevistar a en Gamper per a preguntar-li on era tot allò de què *los jugadores azulgrana se habían juramentado para hacer ofrenda a su carido club del campeonato de Cataluña y de España*; però el vàrem trobar en el quarto dels jugadors, cridant com un mal esperit amb en Platko, en un idioma que no coneixem; solament vàrem entendre que el rival d'en Zamora deia:

—Té, llegeix. Aquí ho diu ben clar que el millor gol de l'altre dia el vaig fer jo amb el cap.

—Caram! Et felicito! Ja era hora de què el cap et servís per a fer quelcom!

—No claveu xàfec de xiribec sobre pobre xicot txec. Deixeu-me xerrar xano-xano, que sóc eixelebrat.

En Gamper, al sentir això, va començar a clavar cops de cap per les parets, en horrible desesper.

Nosaltres, per por que no aixafessin als xics del XUT! vàrem xerricar de dents, tot guellant del quarto dels jugadors, mentre l'Alcàntara feia un discurs en filipí: *Ah, si hubiese salido con el simbólico y limpio pañuelo!*

En Walter, tot rosegant goma, pegava furiosos xuts a les bombetes elèctriques del sostre.

En Pozsonyi tirava trossets de llimona que en Planes i en Martí pescaven amb la boca.

L'Elias s'havia amagat dintre d'un «water-closet», per por d'en Gamper, i en Vinyals i en Torralba jugaven a la morra per a saber quin dels dos ho havia fet més malament.

Mentrestant, *en el cuarto de enfrente* es sentia un *barullo tremebundo*; els clacs dels petons i abraçades felicitant-se mútuament els *equipiers* del «F. C. Martinenc» arribaven a *nuestros finos si que también limpios oídos*.

Tot d'una varen esclatar en un *canto épico*:

Ves per on, mira què tal,
han empatat de penal!

Llavors, els xiulets i protestes dels II, III varen *recrudever*, i nosaltres, apocats d'ànim des de la infantesa, vàrem *tomar las de Villadiego*, *temerosos por nuestro amado y nunca bien ponde-*

rado físico, i carregant tal com vàrem poder, en el «Ford» del XUT!, la màquina sumadora, el telescopi, la Margot i el Mosso encarregat..., etc., vàrem fer *rumbo* a la Redacció, on vàrem compondre aquest admirable *artículo de fondo*.

KAMÀNDULES

EUROPA — SABADELL

Al escribir las presentes líneas nos sentimos aún embargados por la emoción que a chorro violento fué destilándose del partido. El match de la máxima emoción y de las máximas clatelladas! Este es el título que no cabe regatear al partido del pasado domingo...

—Bo! — pensaran els llegidors.—En Granota ja deu haver fet un trago de massa!

Sí, senyors: borratxo, però borratxo d'emoció i d'atacs cordials. Allò no va ésser un partit de futbol; allò, més aviat, podríem dir que era un *campo d'Agramanta*.

Els «sabadellencs», amb aquella alegria, anaven caient un a un, i l'Estruch, volent demostrar que ell *sobrepuja* als altres, va llençar-se contra un pal de la porta i es va enclastar el sagí entre dues costelles i caigué a terra fet un *Ecce Homo*.

En Julià va estar fet una pepa (això, tal com sona) durant tot el partit, i ell, que ho ensorra tot d'un cop de puny, va tenir por (més que por: pànic) d'en Tena II, i no s'hi acostava ni ensenyant-li un caramel.

En Cabedo fou l'amo del partit, i en els últims moments de la lluita arribà a agradar-nos més que en Vallana i en Careaga. (No els hem vist jugar mai.)

L'«Europa» no l'havíem vist cap dia tan espès com el diumenge. Estem segurs que el nostre «Fortpienc» hauria fet

més tropa. Encara no veien venir un del centre amb ànim de pendre'ls la pilota, que ja la hi deixaven, i apretaven a córrer com qui fuig del dimoni. L'únic que escapà del desastre va ésser en Cros, però un tot sol contra onze feres és natural que no *des-cuelle*.

Hi va haver un moment que vam témer pels ossos d'en Tena II. Amb aquella bona fe que dóna el no tenir experiència, va allargar la poteta i féu caure allargassat a terra a en Julià, i quan nosaltres ja vàiem els ossos del «sabadellenc» voleiar per l'espai, ens adonem de què en Pepis havia guillat a cent per hora...

El partit?

Preguin seient i escoltin les anotacions anotades en un tros de paper afaitat al redactor del Baül:

L'«Europa» surt al camp, convençut de què es ficarà a la butxaca als del «Centre» abans de dos minuts. Nosaltres, també. Els «sabadellencs» arrenquen i... Reina santíssima!, gol!!

Set mil i pico de cors bateguen adaleradament i un soci de l'«Europa» renega, mentre un *ciénago* de «barcelonistes» i «sabadellencs» aplaudeixen frenèticament. *Oh, humana paradoja!*

...Calla! L'Alcàzar penca. Si serà capaç...? Sí que el fa, sí! Gooooo! Respiro! Els de l'olla no faran brometa.

La tribuna s'ensorra per efecte del picament de mans, i una teula cau sobre el cap d'un capellà, que es desmaia.

Poc després, mentre en Julià

A. SANROMÀ
Balmes, 62 - Tel. 1145
BARCELONA
CICLOS MOTOS
Artículos para Sports

FONOGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseys, Pantalons, Genolles, Heres, Turmellers i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

i en Tena s'amanyaguen, en Pelli centra i fa el segon, però els del «Centre» no s'hi avenen i al poc rato endinyen el segon a en Jaumandreu.

No vamos a seguir contando el partido punto por punto. Fueron tantas las jugadas interesantes, y tantos los momentos emocionantes que hallaron eco en nuestro cerebro, que la pluma se nos resiste a transcribirlos... Dos goals más por bando obtuvieron los equipos contendientes, de penal el del «Europa», y de un apolíneo y sesgado chut el del «Sabadell»... (1).

3 a 3! Empat, pèrdua d'un punt, mandanga a Canaletes i a la «Fede»..., tot això representa el resultat del partit...

Som a Canaletes. No senten? També toquen a morts! De qui serà? Del «Barça»! També els ha tocat el rebre.

Dios nos coja confesados!

FRA GRANOTA

ESPAÑOL — TERRASSA

El soci més feliç de la terra és el soci de l'«Español». En Zabala ha ressuscitat, el primer partit de campionat ha sigut com els de la *tournee* per Portugal, el «Barça» i l'«Europa» han fracassat i les declaracions d'en Bru comencen a resultar versemblants.

A un soci que s'estimi i que tingui *pundonor*, això li és mitja vida, i si al davallar per la

(1) Això és un tros de la ressenya del redactor de *La Cornada*, que hem pogut filar per sobre el hombro.

Rambla observa que no es veu altre escut que el seu, es pot assegurar que no es canviaria per en Rockefeller.

La davantera de l'«Español» es va arribar a entendre? Aquesta pregunta se la fan tots els aficionats de futbol de Barcelona. Fins avui es considerava que lligar a l'Olariaga, en Mauri, en Zabala, en Colls i en Juanico, era més difícil que passar la maroma en camió. Ara, ja no ho és. Sigui perquè els egarencs s'espaoirdiren davant d'un equip disposat a fer feina, sigui perquè es proposaren fer quedar malament als pronòstics fets per tots els periodistes de talent, la qüestió és que el cabasset fou aconseguit amb *premeditación y alevosía*.

Es recorden del Carulla de l'any passat? Se'n recorden? Doncs aquest any el Carulla de l'any passat és en Caicedo. En Caicedo, pensa, *dribbla*, marca, es desmarca, ataca, centra i encara li sobren facultats per fer travetes amb doble sentit. Tan aviat era mig esquerra, com mig dreta, tant feia de defensa com d'extrem, i estem segurs que si no hagués sigut pel respecte que tots els jugadors de l'«Español» senten per en Zabala, hauria fet de davanter-centre i ho hauria fet millor que el «Tanque-apisonador».

Del «Terrassa» no volem parlar-ne, car volem respectar la pena que passen en aquests tristos moments. Però seria sensible

que seguissin la tradició dels campions del grup «B», que passen al grup «A», i es convertissin en el «Martinenc» egarenc.

Cal ressuscitar i no creure amb els mals esperits.

TAUJÀ EL SABIO

U. E. DE SANS — GRÀCIA

ELS FUTURS CAMPIONS D'ENGUANY varen inaugurar la temporada guanyant al «Gràcia» per 2 a 0.

Si bé el partit no transcorregué amb l'harmonia que desitjàvem els filharmònics, no hi hagué *desfile* de camillas ni carros de la bóta amb àrnica.

El «Sans» ens va donar la sensació de què amagava energies per a fer un cop d'estat el diumenge vinent.

En Gularons feia el fet, però quan es tractava d'abocar-se a un quilòmetre llençat darrera la pilota, arrufava el nas i afluijava. En Perelló no estava per brocs i en Rini cobria l'expedient sense enregar-se.

Els que assistiren a l'encontre sortiren convençuts de què el «Sans» podia donar feina. Hi havia grapa, *empuje*, seguretat i ciència.

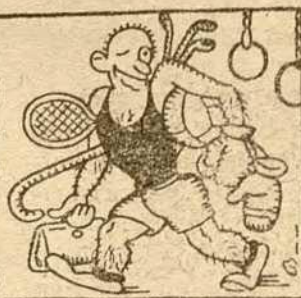
Haurà fet en Greenwell el miracle que semblava impossible?

Nosaltres no ens hi encaparem. En tenim prou pronosticant-lo campió d'enguany. Que no hi queda? *Bueno*, no haurem

CASA SIBECAS

Fabricació especial de
guants de boxa. En
MIBBOR MATERIAL
SPORTIU

Aribau, 35 - Telef. 5031 A.

fet res més que ficar els peus a la galleda, seguint l'exemple dels nostres mai prou plorats periodistes deportius.

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

REUS — PORT-BOU

Reus, 12-10-24.

Font marca i Casals rep del carpó al cap. Magrinyà tira penal i «Port-Bou» fa canvis estil «Barça», jugant els defenses de davanters i el porter de *linesman*. Llaudadó té cossa de pronòstic. Pallejà xuta més que cinc equips alhora.

A darrera hora a Reus fan il·luminàries.

JÚPITER — BADALONA

Ni el «Júpiter» va jugar com cal, ni el «Badalona» estigué a l'altura de las *circumstancies*. Semblava a càn Seixanta. Només hi faltava en Villa per acabar-ho d'enredar. L'Orti i en Moscardó, del «Júpiter», varen fer el paper més lluit de la representació i els acompanyà en Bru, del «Badalona».

Pel demés, semblava una subhasta de saldos.

No es progressa ni a tiros.

AVENÇ — LLEIDA

El debut dels lleidatans ha constituït una sorpresa. En Naspleda (que no sigui de mocs) és un porter que, si no ensopegués al sortir, seria un gran home, i l'Asarta, en Rubio i en Ferran són tres davanters dels que marquen més gols que no pas «etxures».

L'«Avenç» va triomfar, i en bona part ho deu a en Solé i en Sellarès.

ATLÈTIC — ILURO

De tots els empats que es registraren el diumenge, aquest és l'únic justificat, decorós i que tenia d'ésser-ho.

A l'«Iluro» tenen un Clos que, pel nom i pels fets, és tan castís com un altre que coneixem.

En Canet també és de pronòstic i dels que xuten a gol d'una revolada.

De l'«Atlètic», en Llorens va quedar com un home.

Qualsevol estona que ens vagui, preguntarem a en Vela què és el que entén per *orsai*.

CICLISME

CAMPIONAT D'ESPANYA

La nostra imparcialitat, la nostra mandra, i el nostre canguet ens privaren de ressenyar el Campionat d'Espanya «darrera moto».

La derrota d'en Llorens l'havem sentida més que la suspensió d'aquell homenatge tan merescut. Per què? Perquè el «xe» havia dit que ni en Bover ni en

No sabem si ha anat riu avall degut al no haver guanyat en Llorens. El que sabem i sap tothom, és que ara en Llorens reta al campió Bover, jugant-hi una quantitat de cabals poc esportiva, *que digamos*.

No volem creure que el mallorquí sia jugador, i menys en aquest temps; i, és clar, no haurà acceptat la «joguina».

Els dos nois tenen amor propi; els dos nois volen més darrera moto, que en Dova darrera l'amo per a fer-li afluir un pitillo de cinquanta. Però el mallorquí és més *amateur*, més *sportman* i no tan «professional».

Ell, si reta, no reta mínims de fortunes; retarà en profit de la dida d'en Cuscunilles, de les set criatures d'en Quim o algo anàlogo.

PARET MET

EN BOVER

Janer, ni cap dels nostres, li feien mella.

En Torres, que havia promès que no es volia encaparrar més amb corredors de categoria, ja havia mig organitzat una revenja al mateix velòdrom de Sabadell, pels esmentats corredors.

Per manca d'espai no hem pogut inserir la ressenya dels combats a base de l'exhibició d'en Piet Hobin.

La setmana entrant, en compensació, dedicarem més espai de l'acostumat a la secció de boxa.

COLLABORACIÓ I ARRÓS

El soci «europeista»

*Al meu amic K. Sals,
com a bon consumidor de
sidral, arròs i magnèsia
efervescent.*

El senyor Joan surt de l'«Europa» un xic encaparrat i dissimuladament es treu l'escut de la solapa.

—Empatar amb el «Sabadell»! N'hi ha per llençar el barret al foc! Això és desastrós! Si va continuant així l'«Europa», estriparé el carnet! No m'agrada que em prenguin el pèl!

I tot anant murmurant paraules per l'estil, el bon home avança vers la parada del tramvia (tres quilòmetres, deu metres i un pam), car vol anar a Canaletes a enterar-se dels altres resultats.

En ésser-hi, es posa els lentes i comença a llegir en mig d'a-

quella gentada que riu, xiula i aplaudeix.

—Un a un, i amb el «Martí-nenc»?

El senyor Joan balla i riu com un boig.

—Però, és possible?—pregunta a un jove del costat.

—Sí, senyor, sí, i de penal l'han tingut de fer els «asos» blau-grana.

—Caram! Què diu? Així, encara, l'«Europa» ha fet un bon partit!

I tornant a posar-se l'escut, avança cap el quiosc i entusiasmat demana:

—Un sidral!

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

L'hora del correu

J. A. P.—Ah, cuán justas teológicas son sus lecciones de ética!

«Pero es más lamentable que la por-la soberana tontería.» [queria

A. de Llofriu.—Ho aprofitem! Ens agrada! Xoqui-la! Repeteixi! I mentre no vulgui cobrar, demani!

Clàssic.—Els versos convé que rimin. No per res, no, però és el costum.

K. Letre.—Ja no hi cabem. El primer que la dinyi, li guardarem la plaça per vostè. Un ataconador mai fa nosa.

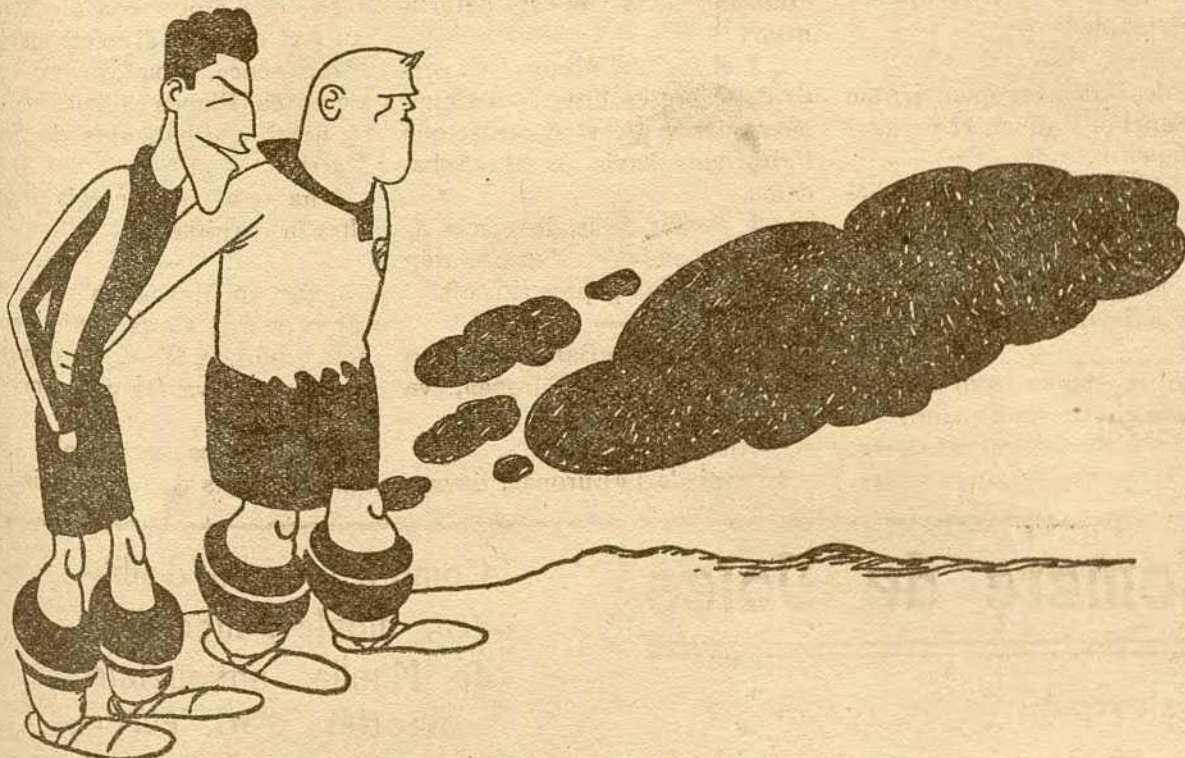
Rap.—Sí, senyor. Passi de 5 a 6 de la tarda i en parlarem.

R. C. K. i Manelet de Martorell.—Al cove sense contemplacions.

LLEGIUCADASETMANA

XUT!

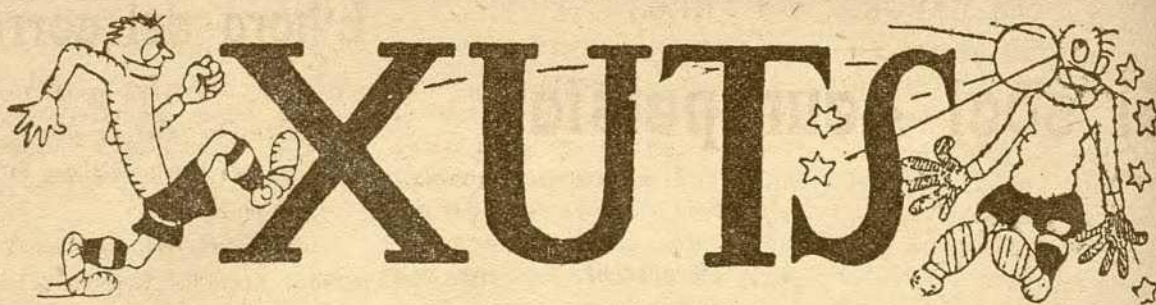
El de més broma — Val 15 cts.

EL PANIC A MITGES

—Noi, ho veig molt negre!

—Jo, també...

Galanament invitats pels elements de l'Ateneu Obrer de Les Corts, hem assistit a l'envelat del carrer d'Urgell, i hem tingut la satisfacció de presenciar els entrenaments dels «asos» Sami, Cros, Olivella, Rini, Piera i Montesinos.

Allí hi havia *cohesión* i fe!

En Bosch i Catarineu va passar un surt.

Tenien anunciat el partit de l'Estadi, i encara no estava firmat l'arrendament amb la Junta de l'Exposició!

Sort que el baró de Viver és un bon amic, i al rebre una carteta d'en Bosch va preocupar-se de l'assumpte!

Els de València, quan parlen d'en Sancho, li diuen *el jugador castellonense*.

Bé, sí, però... no val a fer habilitats, eh?

El «Barça» té compromís d'anar a Sevilla el mes de febrer pròxim.

Però ja veuran com serà el «Sevilla» el que vindrà aquí.

A Les Corts hi cap més gent.

I la «taquilla» és la «taquilla».

En Zamora està de morros.
Els èxits d'en Vilarrodona el escamat.

No fos cosa que...

Al tanto, *Ricarditu!*

En Tena i en Julià varen amenaçar-se amb l'extermini del fetge respectivament.

Però en Tena vinga entrebançar i fer la guitza, i en Julià vinga dissimular.

Julià, que te pierdes!

El soci de l'«Europa» va sortir del camp en direcció a Canaletes, per veure els gols que el «Barça» havia fet al «Martínenc»!

...I el soci del «Barça» va sortir del camp en direcció a Canaletes, per veure el cabasset que l'«Europa» havia fet al «Sabadell».

...I davant de la desgràcia de cadascú, ambdós s'aconsolaren dels respectius papers ridícols.

El soci del «Barça», davant del resultat de l'«Europa», va exclamar:

—Ah! Menys mal!

El soci de l'«Europa», davant

del resultat del «Barça», va gemegar:

—Quin pes m'he tret de sobre!

...I s'aconsolaren fument-se l'un de l'altre.

En Casterlenas, a Canaletes, deia:

—En Mariné ha fet tirar un penal d'aquells, saben?, però ja passava l'hora reglamentària.

Casterlenas, Casterlenas! Mira que tu ets del gremi...

Tothom estava convençut que el «Barça» desencolaria al «Martínenc».

Del que ningú estava convençut era de què, al veure que el «Martínenc» triomfava (tal com sona), en Planes volgués reduir el nombre d'habitants de Sant Martí.

Una cosa és l'energia i una altra la carnisseria!

Quan en Mariné va sortir del camp de Les Corts, tenia trenta nou graus de febre. Es degut a l'esforç que va fer per concedir aquell penal.

Ah! Si fos veritat allò dels remordiments de consciència!!!

Comerç de Joies

Carrer del Carme, 16, principal

BARCELONA

Compra i venda d'alhages, mobles, mocadors de Manila, antiguetats, objectes d'art, ect.

Casa especial en rellotgeria fina

Corre amb molta insistència el remor de què el partit «Barcelona»-«Martinenc» serà anulat per tenir en Calvo firmades dues llicències, una d'elles pel «C. N. Alicante».

Si això es confirma, n'hi haurà per llogar-hi cadires.

En Sancho i en Sami es miraven el partit tràgic des d'una llotja.

I somreien...

Què pensarien?

Com si ho llegíssim: «Se'n tenen de convèncer de què sense nosaltres són al pot!»

Ja ens figurem com acabarà això.

A l'«Europa» hi ha hagut conspiració.

En Montesinos i en Julià feien de *conspirador primero* i *conspirador segundo*.

A la cuenta, volien més atencions. Almenys, sis centes atencions cada mes.

I en Mates no ha tingut més remei que donar-los les satisfaccions que demanaven.

Es el que diu en Dova:

*Con tener quieta la cama
amenazan, vive Dios!...,
que quien no llora no mama!...*

L'Elias va oferir eclipsar en Sancho.

I va fer el ridícol, limitant-se a entregar les pilotes a en Laktos...

Noi, no serveixes per a profeta.

I això que el profeta Elias era un llo.

Abans, un penal era considerat gairebé com una vergonya.

L'equip que devia sa victòria a un penal, fins se'n donava de menys.

Ara... Bé: eren a Les Corts, diumenge?

Entesos, doncs.

En Torrents, per fer pronòstics és un «as».

Els del «Barcelona» pensen subvencionar-lo per a que els anunciï desventures *sin cuento*.

La única manera d'anar a la segura.

En Noga, el diumenge a la nit, es va eclipsar.

Va fer bé.

Es la millor manera d'evitar preguntes malicioses.

En Pallejà es va permetre fer parades a «lo Zamora».

I en Platko no va voler imitar-lo.

Es veu que no vol perdre l'estil *severo y austero*.

Quan en Sagi-Barba es va disposar a llençar el penal *tan ansiosamente esperado*, es sentiren exclamacions com aquestes:

—No t'esveris!

—Serenitat, eh?

—Anim!

—Senya't!

—Fes pi-pi, abans!

I el xicot, serè com si fos a fi de mes, ficà el gol.

En Cuscunilles el compara, per la serenitat, amb *Don Tancredo*.

Diuen els llibres savis que la Providència pren formes insospitades.

I és ben cert.

El passat diumenge prengué la forma de Mariné.

No és molt elegant, però Déu n'hi doret.

En Piera, de davanter-centre, és tan dolent com en Lane.

Potser que el provessin d'extrem esquerra?

Es l'únic lloc que no ha tastat.

Per fi en Zabala ha fet gols.

Ho fem constar per a fer callar les males llengües.

Doncs, què es creien? Que era un mito?

Les fantasies d'en Vilarrodona tenen esverat a en La Riva.

Pel que pugui ésser, ja té de manat preu d'un «Citroën».

En Mauri va experimentar una grossa sorpresa quan va saber que no els deixaven jugar a les pedreres de Montjuïc perquè no hi havia *mingitorios*.

I està convençut de què *mingitorios* equival a «tramvies».

Nna gitana ens ha assegurat que els socis dels clubs que tallen el bacallà aquest any, no s'entendran de feina a treure's i a posar-se l'escut.

Figurin-se com deuen estar els ànims, que fins a Sant Martí tenen esperances d'arribar a camps de Catalunya.

Quin poc respecte que corre.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

LA RESSENYA DEL PARTIT

«U. E. de Sans»-«Barcelona», que publicarem la setmana entrant, serà deguda a la ploma de

L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

En el número vinent del XUT! explicarem el motiu de la desaparició d'aquest sidralista *pundonoroso* i les espeterrants aventures que li han succeït d'ençà que va fer-se fonedís. — *Lo más espeluznante de la historia contemporánea.*

—Veus? S'entrenen per a jugar a futbol!

—Doncs jo també seré futbolista, perquè a col·legi sempre saltem a corda.